

Holdning; men jeg skal dog gøre den ærede Finansminister opmærksom paa, at der findes aldeles intet i nogen af Lovene, som nævner dette om „i og ved Tjenesten“. Det maa maasse være mig tilladt at oplæse nogle ganske faa Sætninger af Lovene, og jeg skal da først henvise til Lov af 9de April 1851, som i § 9 siger: „Invalid er den, der ved Udførelsen af sine militære Tjenestepliater har faaet en saadan Legemsbestadigelse eller Svaghed, at han for bestandig eller for en Tid maa udtræde af den militære Tjeneste“. Andet siges der ikke, og jeg vil gøre opmærksom paa, at den Mand, jeg her har fremdraget som Eksempel, idet han fik Gigtfeber og som Følge deraf fik en Hjertesjæle, der gjorde ham usikket til hans Arbejde, at denne Mand traadte ud af Tjenesten, da han blev kasteret, fordi han var ubrugelig til Militærtjeneste og for Resten ogsaa til dagligdags Gerning. Jeg synes derfor, at der var al Anledning til, hvis han ikke kunde komme ind under Invalideforsørgelsen, at lade ham komme ind under den Lov, som blev givet for at tilfredsstille Humanitetens Fordringer. Endvidere siger § 10 i Loven af 1851: „Invaliden har, selv efter en nok saa kort Tjenestetid, Krav paa Statens særlige Forsørg, naar han ikke er formuende, og Legemsbestadigelsen eller Svagheden ganske eller tilbøielig sætter ham ud af Stand til at sørge for sit og Familjens Underhold“. Andet staar der ikke; der staar ikke, at han skal føre Bevis for, at han ikke alene har paadraget sig Legemsbestadigelsen eller Svagheden i Tjenesten, men ogsaa ved Tjenesten. Det er den ældste Lov. I Loven af 20de November 1876 § 1 staar der: „Den, der i Anledning af sine militære Tjenestepliaters Udførelse har faaet en Legemsbestadigelse eller Svaghed, der for bestandig eller for en Tid gør ham udhygig til egentlig Krigstjeneste eller anden militær Tjeneste og derhos tilintetgør eller i væsentlig Grad svækker hans Evne til at sørge for sit og sin Familjens Underhold, anses for Invalid og har, selv efter en nok saa kort Tjenestetid, Krav paa Invalideforsørgelse.“ Og i § 2 hedder det: „Enhver af de i § 1 nævnte Personer, der faar en Legemsbestadigelse eller Svaghed, som ikke straks kan give ham Berettigelse til Statens Forsørg, men som mulig i Fremtiden kan medføre Følger, der ville berettigede ham til saadan Forsørg, kan gøre Anmeldelse herom til Bestyrelsen for Invalideforsørgelsen.“ Men jeg nævnte allerede før udtrykkelig, at de unge Menneſter ikke tænkte paa, at det er nødvendigt; de kende ikke en Gang Loven. Senere staar der imidlertid i samme Para-

graf: „Bedkommendes Krav paa Invalideforsørgelse er dog ikke betinget af, at en saadan Anmeldelse har fundet Sted,“ og jeg mener rigtignok, at naar Staten vil stille den Fordring, som ikke er nævnt i en eneste af Lovene, at det skal bevise, at vedkommende har faaet sin Svaghed, ikke blot i, men ved Tjenesten, saa maa det være Statens Pligt at sørge for, at de Anmeldinger indføres, som det ærede Medlem for Præsto Amt's Ste Valgfreds (Voss) og den sidste ærede Taler have nævnt, at Staten gør det fornødne, for at man siden i Sygehusefs Protokoller kan finde alt, hvad der behøves for at kunne afgøre, om Invalideforsørgelse kan finde Sted eller ikke. Den ærede Finansminister sagde udtrykkelig, at ikke alene, naar en Kansalforbindelse skønnes at være til Stede mellem Svagheden og Tjenesten, men ogsaa naar Sygdommen bevislig har været til Stede, er det umuligt for det offentlige at bevise, at det ikke er fremkommet i Anledning af den militære Tjenestepagt. Altsaa, Militæretaten kan ikke bevise, at den Svaghed, som faktisk er erhvervet i Tjenesten, ikke er erhvervet som Følge af Militærtjenesten. — det var Ministerens Ord —, men naar det offentlige, Staten, de militære Myndigheder, Lægerne ikke kunne bevise, at Svagheden ikke er fremkommen i Kraft deraf, hvorledes skal saa den paagældende Ansøger kunne bevise det modsatte? Naar der ikke en Gang er Optegnelser i Sygejournalerne, dette vedrørende, hvorledes skal han saa kunne bevise, at den Mangel paa Arbejdsevne, som er til Stede, og som anerkendes at være en Følge af en i Tjenesten erhvervet Svaghed, netop er kommen til Stede ved Tjenesten? Nu siger den ærede Minister, at Gigtfeber kan komme af Snue — eller Forkølelse tror jeg, den ærede Minister sagde. Ja, det kan den, men naar det finder Sted i Tjenesten, er der Sandsynlighed for, at det er sket ved Tjenesten, og at en saa alvorlig Sygdom som Gigtfeber, der meget let kommer igen og efterlader sig en svækket Sundhedstilstand — og netop Hjertesjæle følger ofte efter den, — ikke skulde berettigede til over for en human Opfattelse at faa Understøttelse, tilstaar jeg, at jeg ikke forstaar. Med Hensyn til Beviset oplæste den ærede Finansminister et Stykke af Sygehusefs Erlæring, og det var meget rigtig. Der staar ganske rigtig, at den paagældende led af reumatisk Affektion med deraf udviklet Hjertesygdom. Man erkendte fremdeles, at han havde faaet Sygdommen i Tjenesten. Det hedder nemlig: „Om denne Affektion kan Servicen kun udtale, at den er paadraget ved Tjenesten“; men det til-